

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **E. K.**, zast. Mgr. Alžbětou Schirlovou, advokátkou se sídlem Francouzská 16, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2015, čj. OZZ-68/ÚLK-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 11. 2015, čj. 11 A 180/2015-15,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

**I.
Předmět řízení**

[1] Zdravotnické zařízení Ministerstva vnitra, Oblastní zdravotnické zařízení Praha, vydalo dle zákona č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách, dne 22. 7. 2015 lékařský posudek, evidenčního čísla 151/2015, o zdravotní způsobilosti žalobce pro přijetí k bezpečnostnímu sboru (dále jen „posudek“), v němž mimo jiné konstatovalo, že žalobce je zdravotně způsobilý pro výkon služby na služebním místě s omezením v posudku popsaným.

[2] Návrh žalobce na přezkoumání posudku žalovaný svým rozhodnutím ze dne 17. 8. 2015, čj. OZZ-68/ÚLK-2051, zamítl a napadený posudek potvrdil.

II.

Řízení před Městským soudem v Praze

[3] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Městský soud v Praze podle § 46 odst. 1 písm. d) a § 68 písm. e) s. ř. s. napadeným usnesením odmítl pro kompetenční vyluku vyplývající z § 70 písm. d) s. ř. s.

[4] Městský soud v odůvodnění odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2006, čj. 3 Ads 51/2006-85. Uvedl, že v případě žalobcem napadeného rozhodnutí jde o odborné medicínské hodnocení; nejedná se tudíž o posouzení právních otázek. Nadto rozhodnutí samo o sobě nepředstavovalo právní překážku výkonu povolání, neboť překážkou výkonu povolání by byl až případný právní úkon služebního funkcionáře spočívající například v nepřijetí do služebního poměru.

III.

Kasační stížnost

[5] Usnesení městského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[6] V odůvodnění kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že nesouhlasí s vyloučením napadeného rozhodnutí z přezkumu v rámci správního soudnictví; k odmítnutí jeho žaloby došlo v rozporu s právními předpisy i ustálenou judikaturou. Stěžovatel připomenul nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 15/12, na základě něhož argumentoval právní překážkou výkonu povolání a zásahem do základních práv zaručených Listinou základních práv a svobod. Nadto se dovolával pravidla, že jakékoliv vyluky ze soudního přezkumu je nutné interpretovat restriktivně. Neakceptování tohoto přístupu vedlo k odepření spravedlnosti.

[7] Stěžovatel také poukázal na neaplikovatelnost městským soudem citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, neboť v jeho případě se jedná o přijímací řízení.

[8] Stěžovatel namítl též porušení základních práv zaručených mu čl. 10 odst. 3 a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

[9] Napadené rozhodnutí a jemu předcházející podkladový posudek označil stěžovatel za „*diskriminační z důvodu jeho genetického dědictví*“ a rozporný s čl. 11 a 12 Úmluvy o lidských právech a biomedicíně. Rozsáhle též argumentoval ve vztahu k nesprávnosti, nedostatečné celistvosti a přesvědčivosti, jakož i k jím tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

IV.

Právní hodnocení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil otázku splnění podmínek řízení o kasační stížnosti. Ověřil, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.), v kasační stížnosti, kterou podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustný důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a v řízení o kasační stížnosti je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy projednatelná, není však důvodná.

[11] Podle ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí

pokračování

o věci samé, je-li jí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné či je-li rozhodnutí správního orgánu nicotné. Uvedené vady přezkoumatelné ex offo Nejvyšší správní soud v projednávané věci nezjistil.

[12] Pro rozsah přezkumu namítané nezákonnosti napadeného rozhodnutí městského soudu je relevantní judikaturou Nejvyššího správního soudu vytvořený závěr, dle něhož: „*odmít-li krajský soud žalobu jako neprojednatelnou (...) a nezabýval se jí věcně, přezkoumává Nejvyšší správní soud v kasacním řízení jen to, zda krajský soud správně posoudil nesplnění procesních podmínek; věcný obsah žaloby přezkoumávat nemůže*“ (srov. rozsudek ze dne 5. 1. 2006, čj. 2 As 45/2005-65). Proto v nyní projednávané věci posuzoval Nejvyšší správní soud pouze splnění zákonných podmínek pro odmítnutí žaloby městským soudem, nikoliv však již namítanou nesprávnost a nezákonnost (protiústavnost) žalobou napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího posudku.

[13] Závěr městského soudu o odmítnutí žaloby pro vyluku žalovaného rozhodnutí ze soudního přezkumu byl správný, byť jeho odůvodnění, zdůrazňující argumentačně právní názory vyjádřené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2006, čj. 3 Ads 51/2006-85, nebylo zcela přiléhavé. Judikatura vážící se k řešené otázce se totiž ještě i po vydání tohoto rozsudku významně vyvíjela.

[14] Rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu týkající se soudní přezkoumatelnosti lékařských posudků a na ně navazujících rozhodnutí nebyla jednotná, což vyústilo (k podané ústavní stížnosti) v nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 4. 2007, sp. zn. IV. ÚS 613/06, kterým byl zrušen rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2006, čj. 4 Ads 81/2005-76. Návazně se věci zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 20. 9. 2007, čj. 4 Ads 81/2005-125, konstatoval, že: „*úkon krajského úřadu, kterým byl přezkoumán ([...]) posudek lékaře závodní preventivní péče o zdravotní způsobilosti k práci [...], není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Takový úkon je podle § 70 písm. a) s. ř. s. vyloučen ze soudního přezkumu. Žaloba proti takovému úkonu je proto nepřijatelná a musí být odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“ Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dále uvedl: „*pokud posudek zařízení (lékaře) závodní preventivní péče není úkonem, jenž by přímo konstituoval práva nebo povinnosti ani zaměstnance, ani zaměstnavatele, pak tentýž závěr platí o přezkoumaném aktu, jenž se sice formálně řídí v procesu správním řádem, ovšem materiálně na povaze úkonu nemůže nicého změnit.*“

[15] Názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu byl potvrzen a zobecněn v nálezu Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2008, sp. zn. Pl. 11/08: „*Podle názoru Ústavního soudu je posudek o zdravotním stavu soubrem medicínských či biofyzikálních zjištění, k nimž dospěje posuzující lékař použitím exaktních přírodovědeckých metod. Tato činnost nemá nic společného s výkladem obecné právní normy a její následnou aplikací na zjištěný faktický stav. Jako rozhodnutí lze posudek vnímat jen v nejobecnějším smyslu tohoto slova, tedy že lékař při posuzování zdravotního stavu volí (rozhoduje) mezi tím, zda aktuální zdravotní stav zaměstnance umožňuje vykonávat dosavadní práci či nikoliv. Jinak platí, že o zdravotním stavu se nerozhoduje, ten se zjišťuje. Navíc zdravotní stav je nepochybně veličinou proměnnou.*“

[16] K samotnému přezkumu lékařských posudků se Ústavní soud v uvedeném nálezu vyjádřil následovně: „*Tentýž závěr platí ohledně povahy přezkumu lékařského posudku. Ani tento přezkoumý akt nezakládá, nemění, neruší ani závažně neurčuje práva či povinnosti ve smyslu § 65 odst. 1 soudního řádu správního. Ostatně tento přezkum se omezuje pouze na otázku správnosti, neboť jeho výsledkem může být buď potvrzení vydaného posudku, nebo jeho zrušení, nikoliv však jeho změna.*“

[17] Judikatura ve vztahu k (ne)přezkoumatelnosti lékařských posudků a na ně navazujících rozhodnutí je po citovaném rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu a nálezu

Ústavního soudu ustálená (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2012, čj. 4 Ans 3/2012-33; ze dne 26. 6. 2013, čj. 3 Ads 82/2012-38; ze dne 17. 4. 2014, čj. 4 Ads 121/2013-31) a Nejvyšší správní soud nenalezl ani v projednávané věci důvod se od ní odchýlit.

[18] Také ve stěžovatelově věci hodnotí proto Nejvyšší správní soud žalobou napadený úkon žalovaného nikoliv jako rozhodnutí správního orgánu. Takový úkon je ze soudního přezkoumání vyloučen dle § 70 písm. a) s. ř. s. Kasační stížností napadený výrok o odmítnutí žaloby pro její nepřipustnost byl proto správný, ačkoliv jeho odůvodnění kompetenční výlukou dle § 70 písm. d) s. ř. s. správné nebylo.

[19] K argumentaci stěžovatele nálezem Ústavního soudu ze dne 15. 1. 2013, Pl. ÚS 15/12, Nejvyšší správní soud uvádí, že v případě stěžovatele se jedná o skutkový stav zcela jiný, totiž o přezkum lékařského posudku vypracovaného před přijetím do služebního poměru, na který závěry uvedeného nálezu Ústavního soudu dopadat nemohou.

V.

Závěr a náklady řízení

[20] Kasační námitky uplatněné stěžovatelem nebyly Nejvyšším správním soudem shledány důvodnými a ani z přezkumu dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., který Nejvyšší správní soud provádí z úřední povinnosti, nevyplýval důvod pro zrušení napadeného rozsudku krajského soudu. Kasační stížnost byla proto v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. větou poslední zamítnuta.

[21] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2016

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu